

TEKSTY PRZYJĘTE

Wydanie tymczasowe

P8_TA-PROV(2019)0098

Stan debaty nad przyszłością Europy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2019 r. w sprawie stanu debaty nad przyszłością Europy (2018/2094(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE) i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną oraz protokół dodatkowy do niej, jak również jej zrewidowaną wersję,
- uwzględniając art. 295 TFUE,
- uwzględniając nieformalne posiedzenie 27 szefów państw lub rządów UE z dnia 29 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając Deklarację z Bratysławy i Plan z Bratysławy przyjęte przez 27 państw członkowskich w dniu 16 września 2016 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału Traktatu z Lizbony³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie ewentualnych zmian

¹ Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 162.

² Dz.U. C 242 z 10.7.2018, s. 24.

³ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 215.

- i dostosowań w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie mechanizmu zdolności fiskalnej dla strefy euro²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie skutków konstytucyjnych, prawnych i instytucjonalnych wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – możliwości oferowane przez Traktat z Lizbony³,
 - uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 1 marca 2017 r. oraz pięć dalszych dokumentów otwierających debatę (COM(2017)2025, COM(2017)0206, COM(2017)0240, COM(2017)0291, COM(2017)0315, COM(2017)0358),
 - uwzględniając deklarację rzymską z dnia 25 marca 2017 r.,
 - uwzględniając powiadomienie o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej przedstawione przez Zjednoczone Królestwo w dniu 29 marca 2017 r.,
 - uwzględniając rezolucję Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 6 lipca 2017 r. zatytułowaną „Biała księga Komisji w sprawie przyszłości Europy i dalsze działania”⁴,
 - uwzględniając rezolucję Komitetu Regionów z dnia 12 maja 2017 r. zatytułowaną „Biała księga Komisji w sprawie przyszłości Europy – refleksje i scenariusze dla UE-27 do 2025 r.”⁵,
 - uwzględniając liczne opinie parlamentów narodowych dotyczące białej księgi Komisji oraz dokumentów otwierających debatę w sprawie przyszłości Europy,
 - uwzględniając orędzie o stanie Unii za 2018 r. ogłoszone w dniu 12 września 2018 r. przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude’a Junckera,
 - uwzględniając orędzie o stanie Unii za 2017 r. ogłoszone w dniu 13 września 2017 r. przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude’a Junckera oraz jego plan działania na rzecz bardziej zjednoczonej, silniejszej i demokratyczniejszej Europy z dnia 24 października 2017 r. (COM(2017)0650),
 - uwzględniając przemówienie prezydenta Francji Emmanuela Macrona ogłoszone na Sorbonie w dniu 26 września 2017 r. zatytułowane „Inicjatywa na rzecz Europy: Europa suwerenna, zjednoczona i demokratyczna”,
 - uwzględniając nieformalne posiedzenie szefów państw lub rządów UE, które odbyło się w Tallinie w dniu 29 września 2017 r.,
 - uwzględniając Agendę przywódców przyjętą na posiedzeniu Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 19–20 października 2017 r.,

¹ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 201.

² Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 235.

³ Dz.U. C 263 z 25.7.2018, s. 125.

⁴ Dz.U. C 345 z 13.10.2017, s. 11.

⁵ Dz.U. C 306 z 15.9.2017, s. 1.

- uwzględniając międzyinstytucjonalną proklamację Europejskiego filaru praw socjalnych przez Radę, Parlament i Komisję w dniu 17 listopada 2017 r.,
- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz pogłębienia unii gospodarczej i walutowej (UGW) z dnia 6 grudnia 2017 r. (COM(2017)0821), a w szczególności wniosek dotyczący utworzenia Europejskiego Funduszu Walutowego (COM(2017)0827), wniosek dotyczący włączenia treści postanowień Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej do ram prawnych Unii (COM(2017)0824) oraz komunikat w sprawie Europejskiego Ministra Gospodarki i Finansów (COM(2017)0823),
- uwzględniając posiedzenie Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 14–15 grudnia 2017 r., oraz zorganizowane w jego ramach spotkanie przywódców i spotkania państw strefy euro,
- uwzględniając pismo z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie przejrzystości procesu decyzyjnego Rady wystosowane przez 26 parlamentów narodowych z 20 państw członkowskich,
- uwzględniając deklarację z dnia 10 stycznia 2018 r. zatytułowaną „Zapewnienie postępów UE w 2018 r.” przyjętą na Szczycie Południowych Państw Unii Europejskiej (Cypr, Francja, Grecja, Hiszpania, Malta i Portugalia), jak również oświadczenie państw Grupy Wyszehradzkiej (Czechy, Węgry, Polska i Słowacja) z dnia 26 stycznia 2018 r. na temat przyszłości Europy oraz wspólne oświadczenie europejskich ministrów finansów z Finlandii, Danii, Estonii, Irlandii, Łotwy, Litwy, Niderlandów i Szwecji z dnia 6 marca 2018 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lutego 2018 r. zatytułowany „Skuteczna Europa: warianty instytucjonalne w celu zwiększenia skuteczności działania Unii Europejskiej” (COM(2018)0095),
- uwzględniając zalecenie Komisji (UE) 2018/234 z dnia 14 lutego 2018 r. w sprawie uwydatnienia europejskiego charakteru i usprawnienia procesu wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2019 r.¹,
- uwzględniając nieformalne posiedzenie 27 szefów państw lub rządów UE z dnia 23 lutego 2018 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 marca 2018 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w UE w 2016 r.²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 kwietnia 2018 r. w sprawie stosowania postanowień Traktatu dotyczących parlamentów narodowych³,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 2 maja 2018 r. dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 (COM(2018)0322),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 2 maja 2018 r. dotyczący decyzji Rady w

¹ Dz.U. L 45 z 17.2.2018, s. 40.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0056.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0186.

- sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (COM(2018)0325),
- uwzględniając szczyt UE-Balkany Zachodnie z dnia 17 maja 2018 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich z dochodzenia strategicznego nr OI/2/2017/TE w sprawie przejrzystości procesu legislacyjnego Rady, opublikowane w dniu 16 maja 2018 r.,
 - uwzględniając deklarację z Mesebergu z dnia 19 czerwca 2018 r.,
 - uwzględniając posiedzenie Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 28–29 czerwca 2018 r.,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2018 r. zatytułowaną „Rozważania nad Europą: głos samorządów lokalnych i regionalnych na rzecz odbudowy zaufania do Unii Europejskiej”,
 - uwzględniając zorganizowane przez Parlament Europejski debaty na temat przyszłości Europy prowadzone z szefami państw lub rządów,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie przedstawione przez Komisję Gospodarczą i Monetarną, Komisję Handlu Międzynarodowego, Komisję Kontroli Budżetowej oraz Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0427/2018),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska jest przykładem jedynej w swoim rodzaju integracji ponadnarodowej i od czasu przełomowej deklaracji Schumana z dnia 9 maja 1950 r. gwarantuje trwały pokój, zamożność i dobrobyt; mając na uwadze, że głównym celem dążeń i działań Unii było i jest wspólne bezpieczeństwo, poszanowanie godności ludzkiej, wolność, demokracja, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka oraz zapewnienie dobrobytu społeczeństwom Unii;
- B. mając na uwadze, że swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i osób, wspólna waluta, program Erasmus, polityka regionalna, polityka rolna i polityka spójności, a także program „Horyzont 2020” to pośród wielu innych najważniejsze osiągnięcia Unii, które przyczyniają się do dobrobytu obywateli Unii; mając na uwadze, że Unia musi być wyposażona w kompetencje i zasoby niezbędne do podjęcia wyzwań XXI wieku;
- C. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich kilku lat Unia doświadczyła wielu kryzysów, które wystawiły na próbę jej odporność i zdolność do działania w sposób zdecydowany i jednolity;
- D. mając na uwadze, że w latach 2014–2017 realizowano bardziej społecznie wyważoną i skuteczną politykę pieniężną i makroekonomiczną (np. niestandardowa polityka Europejskiego Banku Centralnego, elastyczny pakt stabilności i wzrostu czy plan inwestycyjny dla Europy), która przyczyniła się do uzdrowienia gospodarki i odnowy społecznej Unii;

- E. mając na uwadze, że chociaż Europie udało się złagodzić negatywne skutki i w pewnej mierze przezwyciężyć większość krytycznych momentów kryzysu gospodarczego, wciąż czekają ją poważne i pilne reformy na poziomie UE i na poziomie państw członkowskich w obszarze zarządzania gospodarczego, a w szczególności w odniesieniu do strefy euro, jak również związane z dalszym umacnianiem jednolitego rynku i udoskonalaniem standardów społecznych państwa opiekuńczego;
- F. mając na uwadze, że w obliczu wielu bieżących i przyszłych wyzwań wewnętrznych i zewnętrznych stojących przed Unią w niestabilnym i złożonym kontekście światowym, zwłaszcza związanych z migracją, terroryzmem, bezpieczeństwem, zmianą klimatu, kwestiami środowiskowymi, zachowaniem wielostronnego porządku światowego, dokończeniem budowy UGW, globalizacją, wolnym, sprawiedliwym i opartym na zasadach handlem międzynarodowym, sprawami zagranicznymi i obroną, rozwojem filaru socjalnego oraz walką z antyunijnym populizmem, nietolerancją i ksenofobią, UE powinna propagować odnowioną współpracę i solidarność między jej członkami w oparciu o art. 2 i 3 TUE i Kartę praw podstawowych, a zapisany w Traktacie z Lizbony cel, jakim jest zacieśnianie związku między narodami Europy, powinien w dalszym ciągu leżeć u podstaw działań podejmowanych przez Unię, aby jeszcze bardziej wzmocnić europejską integrację i skutecznie stawić czoła tym wyzwaniom;
- G. mając na uwadze, że Parlament jest głęboko zaniepokojony wzrostem ruchów populistycznych, ksenofobicznych i antyeuropejskich w całej Europie; mając na uwadze, że Unia i jej państwa członkowskie muszą wzmocnić wysiłki na rzecz obrony i propagowania wartości demokratycznych oraz zasad i celów leżących u podstaw integracji europejskiej;
- H. mając na uwadze, że przeprowadzone w Zjednoczonym Królestwie w czerwcu 2016 r. referendum, które doprowadziło do powiadomienia przez Zjednoczone Królestwo w dniu 29 marca 2017 r. o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej, ożywiło debatę na temat przyszłości Unii; mając na uwadze, że negocjacje w sprawie planowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE ujawniły wysoki poziom wzajemnej zależności między państwami członkowskimi, stopień ich uzależnienia od wspólnych instrumentów i strategii politycznych oraz koszty wystąpienia z Unii;
- I. mając na uwadze, że niezależnie od rezolucji Parlamentu z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie przyszłości Europy wzmocnienie debaty nad przyszłością Europy przejawiało się również w Deklaracji z Bratysławy i Planie z Bratysławy, Białej księdze w sprawie przyszłości Europy opublikowanej przez Komisję, deklaracji rzymskiej, Agendzie przywódców przyjętej przez Radę Europejską w październiku 2017 r. oraz w różnych innych dokumentach stanowiących wkład poszczególnych państw członkowskich lub grup państw członkowskich, a także w debatach i dokumentach Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, jak również w debatach plenarnych w Parlamencie Europejskim na temat przyszłości Europy z szefami państw lub rządów, w trakcie międzyparlamentarnych posiedzeń komisji oraz w ramach dialogów z organizacjami obywatelskimi i konsultacji z różnymi instytucjami, organami i państwami członkowskimi;
- J. mając na uwadze, że z sondażu Parlametr przeprowadzonego w dniach 8–26 września 2018 r. wynika, iż 62 % respondentów sądzi, że członkostwo ich państwa w Unii jest czymś pozytywnym, a 68 % respondentów uważa, że ich państwo czerpie korzyści z

członkostwa, co oznacza najwyższy odnotowany wynik od 1983 r.;

- K. mając na uwadze, że wartości i zasady leżące u podstaw Unii definiują sferę, z którą może utożsamiać się każdy obywatel UE, niezależnie od politycznych lub kulturowych różnic związanych z tożsamością narodową;
 - L. mając na uwadze, że nadchodzące wybory do Parlamentu Europejskiego stanowią okazję do wyciągnięcia wniosków z debaty na temat przyszłości Europy, również w świetle głównych priorytetów instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego, Komisji i Rady na kolejną kadencję;
 - M. mając na uwadze, że UE znajduje się w okresie mającym szczególne znaczenie dla procesu jej budowy ze względu na charakter i wymiar stojących przed nią wyzwań, a także mając na uwadze, że wyzwaniom tym można sprostać wyłącznie w drodze wspólnych wysiłków, dzięki ściślejszej i prawdziwszej integracji i solidarności między państwami członkowskimi, w pełni wykorzystując obowiązujące postanowienia Traktatu z Lizbony, a następnie dokonując reformy Traktatów w celu usprawnienia instytucjonalnego procesu decyzyjnego oraz osiągnięcia większej równowagi kompetencji;
 - N. mając na uwadze, że celem reform instytucjonalnych powinno być zadbanie o to, by procesy podejmowania decyzji były bardziej demokratyczne, oraz zwiększenie przejrzystości tych procesów i odpowiedzialności Unii i jej instytucji; mając na uwadze, że wobec tych celów jest to stosowny i dogodny moment, aby sprzyjać faktycznemu udziałowi obywateli w projekcie europejskim oraz organizować konsultacje i sprzyjać regularnemu dialogowi z obywatelami i stowarzyszeniami przedstawicielskimi zgodnie z wymogami art. 11 TUE;
 - O. mając na uwadze, że aby sprostać obecnym i przyszłym wyzwaniom, Unia potrzebuje silniejszej struktury rządowej, poddanej ściślejszej kontroli demokratycznej ze strony Parlamentu; mając na uwadze, że przejrzystość i uczciwość instytucji i organów UE to podstawa zyskania zaufania obywateli;
 - P. mając na uwadze, że wspólna francusko-niemiecka deklaracja z Mesebergu zawiera szereg propozycji dotyczących wzmocnienia współpracy europejskiej, w szczególności w obszarze zarządzania gospodarczego;
 - Q. mając na uwadze, że propagowanie europejskiego wymiaru kultury i edukacji jest kluczowe dla wzmocnienia obywatelstwa europejskiego, biorąc pod uwagę fakt, że Unia cierpi z powodu niedoinformowania, co oznacza, że jej osiągnięcia są często uznawane przez młodsze pokolenia za rzecz oczywistą;
1. przypomina, że w rezolucji Parlamentu z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie przyszłości Europy podkreślono znaczenie jednolitych ram instytucjonalnych i metody wspólnotowej oraz przedstawiono szereg wniosków i inicjatyw o szczególnym znaczeniu dla integracji europejskiej, które mogą przyczynić się do ukształtowania przyszłości Europy;
 2. podkreśla, że Unia musi stawić czoła wyzwaniom dotyczącym jej przyszłości, bazując na ściślejszej i lepszej integracji politycznej, przy pełnym poszanowaniu i propagowaniu praw podstawowych, podstawowych wolności i zasad demokracji oraz

przy wspólnych wysiłkach; podkreśla, że obywatele pragną Europy chroniącej ich prawa, dobrobyt i model socjalny na zasadzie współdzielonej suwerenności, która wymaga odpowiedniego poziomu integracji politycznej; zachęca szefów państw lub rządów, aby podążali tą drogą w duchu odnowionej solidarności i współpracy;

3. zwraca uwagę, że szefowie państw lub rządów, którzy na posiedzeniach plenarnych podczas debat na temat przyszłości Europy wypowiedzieli się przed Parlamentem, przyznali jednomyślnie, że trzeba wspólnie podjąć wyzwania przyszłości i skuteczniej działać tam, gdzie można coś osiągnąć wyłącznie wspólnym wysiłkiem;
4. ponownie wyraża przekonanie, że zróżnicowana integracja musi pozostać otwarta na wszystkie państwa członkowskie i w dalszym ciągu stanowić jeden ze sposobów na głębszą integrację i solidarność europejską, czego nie należy jednak mylić z ideą Europy *à la carte*; podkreśla, że w obecnej debacie na temat zróżnicowanej integracji ważne jest, aby nie tworzyć wrażenia, że w Unii istnieje członkostwo pierwszej i drugiej kategorii;
5. przypomina, że zróżnicowana integracja nie powinna być sposobem na poluznienie integracji politycznej;
6. podkreśla, że kryzys spowodował zaburzenie równowagi między głównymi instytucjami Unii oraz że Rada Europejska występuje z własnymi inicjatywami politycznymi ze szkodą dla prawa inicjatywy przysługującego Komisji i wzmacnia metodę międzyrządową; wciąż uważa jednak, że metoda wspólnotowa jest najlepsza dla funkcjonowania Unii; przypomina liczne rezolucje przyjęte przez Parlament na ten temat i ponownie wzywa Radę Europejską, by nie wykraczała poza zakres jej kompetencji zapisanych w szczególności w art. 15 TUE;
7. ponownie podkreśla, że jednomyślność wymagana w Traktatach w odniesieniu do określonych podstawowych kwestii jest przeszkodą niemal nie do pokonania w ważnych momentach i decyzjach, dlatego w odniesieniu do procedur podejmowania decyzji opowiada się za głosowaniem większością kwalifikowaną w Radzie oraz za stosowaniem zwykłej procedury ustawodawczej we wszystkich obszarach, w których to jest możliwe; przypomina, że na mocy Traktatów w obecnym brzmieniu można to osiągnąć za pomocą rozmaitych klauzul pomostowych lub, w przypadku wzmocnionej współpracy, dzięki zastosowaniu art. 333 TFUE;
8. w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem zawarte w orędziu przewodniczącego Jeana-Claude'a Junckera o stanie Unii z dnia 13 września 2017 r. i z dnia 12 września 2018 r. ogłoszenie zamiaru wysunięcia propozycji, aby w odniesieniu do pewnych konkretnych obszarów polityki głosować w Radzie większością kwalifikowaną, lecz ubolewa, że wśród wymienionych kwestii nie znalazło się rozporządzenie w sprawie wieloletnich ram finansowych (WRF);
9. przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem fakt, że Komisja zaproponowała głosowanie większością kwalifikowaną w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) przy przyjmowaniu stanowisk w kwestiach praw człowieka, decyzji o nałożeniu sankcji oraz decyzji o rozpoczęciu lub przeprowadzeniu misji cywilnych w razie kryzysu poza granicami Unii, gdyż ważne jest przyspieszenie i usprawnienie procesu podejmowania decyzji oraz konieczne jest, by Unia mówiła jednym głosem;

10. ponownie wysuwa nakreśloną w swojej rezolucji z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału Traktatu z Lizbony propozycję, aby przekształcić Radę w prawdziwą izbę ustawodawczą na równych prawach z Parlamentem oraz aby zwiększyć przejrzystość procesu podejmowania przez nią decyzji; w tym kontekście zwraca uwagę na sprawozdanie specjalne Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich w sprawie przejrzystości procesu legislacyjnego Rady oraz pismo delegacji w ramach COSAC z dnia 20 grudnia 2017 r., w którym zaapelowały one o większą przejrzystość procesu podejmowania decyzji politycznych, w szczególności ze strony Rady i nieformalnych organów, takich jak Eurogrupa, zgodnie z podobnymi wnioskami sformułowanymi w tej kwestii przez Parlament;
11. uważa, że są różne sposoby zwiększenia sprawności działania Komisji poprzez dostosowanie struktury i metod pracy kolegium komisarzy, np. mianowanie wiceprzewodniczących odpowiedzialnych za pakiet polityk lub mianowanie komisarzy wyższych i niższych rangą;
12. przypomina, że choć zgodnie z obowiązującymi Traktatami Parlament nie ma formalnego prawa inicjatywy ustawodawczej, może zawsze zwrócić się do Komisji o przedstawienie stosownego wniosku w sprawach, w przypadku których, jego zdaniem, do stosowania Traktatów konieczny jest akt Unii, oraz przypomina Komisji, zgodnie z art. 10 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r.¹ w sprawie lepszego stanowienia prawa, o jej obowiązku szybkiego i dogłębnego rozpatrywania żądań przedłożenia wniosków dotyczących aktów Unii; przypomina ponadto, że to porozumienie międzyinstytucjonalne zawiera również postanowienia dotyczące rocznego i wieloletniego programowania międzyinstytucjonalnego, które stanowią narzędzie sterowania programem prac ustawodawczych;
13. przypomina swoją propozycję, by w razie ewentualnej przyszłej zmiany Traktatów prawo inicjatywy ustawodawczej zostało przyznane również Parlamentowi jako bezpośredniemu przedstawicielowi obywateli UE;
14. podkreśla, że należy wzmocnić kompetencje kontrolne Parlamentu, a zwłaszcza jego kompetencje śledcze, oraz że należy mu przyznać konkretne, rzeczywiste i wyraźnie określone uprawnienia;
15. odnotowuje sprawozdanie grupy zadaniowej ds. zasad pomocniczości, proporcjonalności i „robić mniej, ale efektywniej” z dnia 10 lipca 2018 r., w którym zaprezentowano zalecenia dotyczące nowego sposobu pracy w obszarach pomocniczości i proporcjonalności; uważa, że wiele z tych zaleceń, zwłaszcza dotyczących roli parlamentów narodowych w Unii oraz pożądanej reformy systemu wczesnego ostrzegania, było już przedmiotem refleksji w Parlamencie; przypomina, że grupa zadaniowa stwierdziła, iż wszystkie obecne obszary działalności UE mają unijną wartość dodaną, w związku z czym nie określiła żadnych kompetencji traktatowych ani obszarów polityki, które powinny ostatecznie zostać w całości lub w części przekazane państwom członkowskim;
16. z zadowoleniem przyjmuje zalecenia różnych instytucji apelujących o bardziej aktywną rolę parlamentów narodowych, zwłaszcza w kontrolowaniu działań ich rządów na

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

forum instytucji europejskich; przypomina także o zasadniczej roli samorządów lokalnych, a zwłaszcza parlamentów regionalnych posiadających kompetencje ustawodawcze;

17. podkreśla znaczenie współpracy na poziomie międzyinstytucjonalnym, przy jednoczesnym poszanowaniu prerogatyw każdej instytucji zapisanych w Traktatach, która to współpraca nabrała nowych kształtów dzięki porozumieniu międzyinstytucjonalnemu w sprawie lepszego stanowienia prawa z 13 kwietnia 2016 r., i podkreśla, że upraszczanie jest ciągłym procesem, którego celem jest ułatwienie zrozumienia procesów i procedur UE, zadbanie o uwzględnianie opinii wszystkich zainteresowanych stron, a w ostatecznym rozrachunku ułatwienie obywatelom udziału w pracach Unii Europejskiej;
18. przyjmuje z zadowoleniem wspólną proklamację Europejskiego filaru praw socjalnych podpisaną przez Parlament Europejski, Radę i Komisję podczas Szczytu Społecznego na rzecz Sprawiedliwego Zatrudnienia i Wzrostu Gospodarczego w Göteborgu; zwraca uwagę, że kompetencje i narzędzia wymagane do osiągnięcia celów filaru znajdują się przede wszystkim w rękach władz lokalnych, regionalnych i krajowych, a także partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego, europejski semestr natomiast tworzy ramy służące śledzeniu osiągnięć państw członkowskich w tym względzie; w tym kontekście przypomina ponadto, że dialog społeczny okazał się niezbędnym narzędziem doskonalenia procesu opracowywania polityki unijnej i stanowienia prawa Unii oraz zwiększenia jego legitymizacji społecznej;
19. zauważa niewiążący charakter filaru społecznego, który w obecnej postaci nie jest w stanie przekierować zainteresowania UE z polityki makroekonomicznej, rynku wewnętrznego i polityki budżetowej na cele polityki społecznej; zwraca uwagę, że horyzontalna klauzula społeczna zawarta w art. 9 TFUE nakłada na Unię obowiązek uważnej analizy wpływu prawodawstwa UE na standardy socjalne i zatrudnienie oraz przeprowadzania stosownych konsultacji z zainteresowanymi podmiotami społecznymi;
20. podkreśla, że w świetle postępującej degradacji środowiska ochrona środowiska musi być dla UE priorytetem oraz musi być uwzględniana we wszystkich strategiach politycznych i działaniach Unii; podkreśla, że UE powinna podjąć skuteczne działania na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym i oszczędności energii do poziomów niezbędnych do osiągnięcia celów zawartych w porozumieniu paryskim;
21. ponownie apeluje do państw członkowskich o podpisanie i ratyfikowanie zmienionej Europejskiej karty społecznej i Europejskiej konwencji o zabezpieczeniu społecznym (ETS nr 78);
22. podkreśla, że ważne jest kontynuowanie procesu pogłębiania i dokończenie budowy unii gospodarczej i walutowej, aby przyczynić się do zachowania stabilności jednej waluty i do większej spójności strategii politycznych państw członkowskich dotyczących gospodarki, budżetu oraz rynku pracy i standardów społecznych; przypomina, że z wyjątkiem Danii każde państwo członkowskie jest zobowiązane do przyjęcia euro; popiera dalsze działania w rozwoju EMS;
23. podkreśla w związku z tym potrzebę silnego zaangażowania politycznego, skutecznego zarządzania i demokratycznej rozliczalności na poziomie unijnym i krajowym, w

szczegółności kontroli parlamentarnej na różnych etapach europejskiego semestru, zarówno ze strony Parlamentu Europejskiego, jak i parlamentów narodowych, w celu zagwarantowania zarządzaniu gospodarczemu i finansowemu strefą euro maksymalnej legitymizacji społecznej, gospodarczej i demokratycznej, a także w celu usprawnienia działań następczych podejmowanych na podstawie zaleceń Unii;

24. przypomina swoją opinię wyrażoną w rezolucji z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie ewentualnych zmian i dostosowań w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej, że polityka gospodarcza i fiskalna powinna stać się kompetencją dzieloną przez Unię z państwami członkowskimi;
25. zauważa zbieżność stanowisk Francji i Niemiec w sprawie koncepcji zdolności fiskalnej strefy euro; przypomina swoją opinię, że taką zdolność należy rozwijać w ramach UE;
26. odnotowuje wniosek Komisji w sprawie Europejskiego Instrumentu Stabilizacji Inwestycji i prowadzi dyskusje nad nowymi instrumentami budżetowymi służącymi stabilizacji;
27. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący Programu wspierania reform; podkreśla, jak ważne jest, by nie osłabiać kompetencji Parlamentu związanych ze współdecydowaniem i kontrolą w kwestii wydatkowania funduszy UE; wyraża zaniepokojenie, że w latach 2011–2017 jedynie 9 % zaleceń dla poszczególnych krajów zostało w pełni wdrożonych; zauważa instrument wsparcia konwergencji, który będzie stanowił zachętę dla państw członkowskich spoza strefy euro i pomoże im prowadzić zrównoważoną politykę fiskalną i gospodarczą w celu wdrożenia reform i spełnienia kryteriów wprowadzenia euro;
28. z zadowoleniem przyjmuje przyszły program InvestEU i podkreśla, że fundusz powinien kontynuować zmniejszanie luki inwestycyjnej w UE; popiera inwestycje w rzeczowe aktywa trwałe oraz w wartości niematerialne i prawne, w tym w dziedzictwo kulturowe, w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego, inwestycji i zatrudnienia, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP, spółek o małej i średniej kapitalizacji oraz przedsiębiorstw społecznych, a tym samym przyczynienia się do większego dobrobytu i sprawiedliwszego podziału dochodów oraz do spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Unii;
29. odnotowuje komunikat Komisji w sprawie Europejskiego Ministra Gospodarki i Finansów; zwraca uwagę, że połączenie stanowisk wiceprzewodniczącego Komisji do spraw gospodarczych i przewodniczącego Eurogrupy mogłoby zwiększyć odpowiedzialność przed Parlamentem na poziomie unijnym;
30. jest zdania, że przyszły budżet UE powinien sprzyjać unijnej wartości dodanej pod względem skutków społeczno-gospodarczych, wspierać unowocześnienie strategii politycznych UE, zapewniać finansowanie nowych wyzwań i nadal przyczyniać się do konwergencji gospodarczej i społecznej oraz spójności między państwami członkowskimi i w ich obrębie, tak aby wzmocnić europejską solidarność, stabilność, równość i inteligentny, trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, w tym w świetle zobowiązań UE na mocy porozumienia paryskiego, zapewnić poszanowanie i propagowanie podstawowych wartości zapisanych w art. 2 i 3 TUE oraz uzyskać nowe zasoby własne w oparciu o prace Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych;

31. przyjmuje z zadowoleniem, że wniosek Komisji w sprawie zasobów własnych wprowadza nowe rzeczywiste zasoby własne zgodnie z propozycją Parlamentu, lecz ubolewa nad tym, że nie wprowadzono żadnych innych możliwych źródeł dochodów; wyraża zaniepokojenie w związku z wnioskiem Komisji w sprawie WRF na lata 2021–2027, ponieważ brakuje w nim zobowiązania finansowego do sprostania zarówno obecnym wyzwaniom, jak i wyzwaniom, którym UE będzie musiała stawić czoła w przyszłości; ubolewa nad stanowiskiem niektórych państw członkowskich, które odmawiają przekazania większych zasobów na rzecz UE pomimo jednomyślnego uznania potrzeby stawienia czoła nowym wyzwaniom i obowiązkom, a w konsekwencji – potrzeby zwiększenia zasobów finansowych; zwraca uwagę, że wydatki na poziomie UE mogą generować oszczędności na poziomie krajowym poprzez unikanie powielania działań i efekt skali;
32. podkreśla, że ważne jest zapewnienie w procesie europejskiego semestru pozytywnej konwergencji gospodarczej i społecznej; dostrzega znaczenie ustanowienia Europejskiego filaru praw socjalnych; zauważa, że europejski semestr został wzmocniony i usprawniony, ale podkreśla, że większe zaangażowanie parlamentów narodowych przyczyniłoby się do zwiększenia poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym, co doprowadziłoby do lepszego wdrażania zaleceń dla poszczególnych krajów, a tym samym do usprawnienia procesu europejskiego semestru; zauważa, że to państwa członkowskie są w pierwszej kolejności odpowiedzialne za wybór odpowiedniej i zrównoważonej polityki fiskalnej i gospodarczej;
33. ubolewa, że do chwili obecnej nie podjęto żadnych praktycznych działań następczych w związku z apelem Parlamentu o kodeks konwergencji – który miałby zostać przyjęty w ramach procedury współdecyzji – w celu zapewnienia skuteczniejszych ram koordynacji polityki gospodarczej; przypomina ponadto swój apel o zawarcie porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu zapewnienia Parlamentowi istotniejszej roli w europejskim semestrze, dostrzegając jednocześnie, że europejski semestr został już włączony do głównego nurtu polityki; w tym kontekście przypomina swoją sugestię, wyrażoną w szczególności w rezolucji w sprawie wdrażania postanowień Traktatu dotyczących parlamentów narodowych, by harmonogramy budżetowe na szczeblu krajowym i europejskim były bardziej skoordynowane na przestrzeni całego procesu w celu zwiększenia zaangażowania w europejski semestr zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i parlamentów narodowych;
34. podkreśla znaczenie, jakie ma zaangażowanie w proces prowadzący do zakończenia tworzenia unii bankowej, oraz potrzebę zagwarantowania otwartości i równego traktowania wszystkich państw członkowskich uczestniczących w unii bankowej; przypomina, że utworzenie unii bankowej, w tym europejskiego systemu gwarantowania depozytów oraz fiskalnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, musi być kontynuowane, podobnie jak działania służące ograniczeniu ryzyka;
35. z zadowoleniem przyjmuje wnioski dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy przedstawione przez Komisję w ramach przeglądu Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF); zachęca Radę do zakończenia negocjacji ustawodawczych z Parlamentem przed końcem obecnej kadencji, gdyż polityka przeciwdziałania praniu pieniędzy wymaga wzmocnienia, aby uniknąć w przyszłości sytuacji, w których instytucje finansowe aktywnie ułatwiają pranie pieniędzy;

36. zwraca się do Komisji, aby we współpracy z europejskimi organami nadzoru wskazała i usunęła przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i przyczyniła się do zapewnienia ochrony konsumentów; jest zdania, że jednym z głównych priorytetów Komisji powinno być skuteczne egzekwowanie przepisów UE;
37. wzywa Komisję, aby w stosownych przypadkach, rozpatrywanych indywidualnie, zamiast dyrektyw stosowała w pierwszej kolejności rozporządzenia jako narzędzie ustawodawcze w przypadku przepisów dotyczących unii bankowej i usług finansowych, aby uniknąć fragmentacji i sytuacji, w której organy nadzoru mają do czynienia z różnymi systemami krajowymi;
38. zwraca uwagę na pilną potrzebę ukończenia budowy unii rynków kapitałowych; podkreśla, że pogłębione i dobrze zintegrowane rynki kapitałowe stanowią uzupełnienie unii bankowej ze względu na ich wkład w udział sektora prywatnego w podziale ryzyka, zwiększenie konwergencji gospodarczej, pomoc w łagodzeniu przyszłych wstrząsów oraz ewentualnie doprowadzenie do lepszego przydziału środków tam, gdzie są one potrzebne; apeluje o przeprowadzenie kompleksowego badania na temat najbardziej odpowiednich ram w celu lepszego uwzględnienia szybko ewoluującego charakteru usług finansowych; podkreśla, że lepszy dostęp do dodatkowych źródeł finansowania byłby szczególnie pomocny dla przedsiębiorstw typu start-up i MŚP, wspierając ich solidny wzrost i zrównoważony rozwój;
39. z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe prace i uważa za konieczne kontynuowanie kompleksowego przeglądu obowiązujących przepisów dotyczących VAT; wzywa do nasilenia walki z oszustwami podatkowymi, unikaniem opodatkowania i uchylaniem się od opodatkowania; odnotowuje działania Komisji na rzecz sprawiedliwego opodatkowania gospodarki cyfrowej.
40. zachęca wszystkie instytucje i organy UE, w tym Komisję, Europejski Bank Centralny, Europejski Bank Inwestycyjny i Jednolity Mechanizm Nadzorczy, do jeszcze większych starań w zakresie komunikacji, aby lepiej wyjaśniać prowadzone prace i udoskonalić informacje dostępne dla obywateli UE.
41. podkreśla, że Europa jest i powinna pozostać pozytywną siłą na świecie dzięki przywiązaniu do swoich wartości, multilateralizmu i prawa międzynarodowego; przypomina, że Unia i jej państwa członkowskie wnoszą największy wkład w międzynarodową pomoc rozwojową;
42. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady ustanawiającą stałą współpracę strukturalną (PESCO), skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności (CARD) i Europejski Fundusz Obronny jako istotne kroki w kierunku wspólnej polityki obronnej, a także odnotowuje propozycje niektórych państw członkowskich dotyczące Rady Bezpieczeństwa UE i Europejskiej Inicjatywy Interwencyjnej; przypomina swój apel o utworzenie stałej Rady Ministrów Obrony, której przewodniczyłby Wiceprzewodniczący Komisji / Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, i podkreśla wagę odpowiedniej demokratycznej odpowiedzialności za decyzje podejmowane w tym obszarze oraz potrzebę wzmocnionej współpracy Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych w tej kwestii;
43. z zadowoleniem przyjmuje wzmocnienie europejskiego mechanizmu ochrony ludności i

ponownie apeluje o utworzenie europejskiego korpusu ochrony ludności, biorąc pod uwagę, że obowiązujące traktaty zapewniają ku temu dobre podstawy;

44. przypomina, że Unia w dalszym ciągu nie przystąpiła do europejskiej konwencji praw człowieka; wzywa również do włączenia postanowień Traktatu Euratom do TUE i TFUE;
45. ubolewa z powodu braku porozumienia między państwami członkowskimi w sprawie priorytetów i wdrażania kompleksowej polityki imigracyjnej na szczeblu UE, która umożliwiłaby uporządkowanie i uregulowanie przepływów migracyjnych, skuteczniejszą kontrolę granic zewnętrznych UE, współpracę z państwami pochodzenia i tranzytu oraz zagwarantowanie poszanowania praw podstawowych migrantów i osób ubiegających się o azyl, a także osiągnięcie innych celów; podkreśla, że oczywiste sprzeczności interesów państw członkowskich, a także głosy niezadowolenia ze strony obywateli, muszą zostać przewyciężone, by nie zaprzepaścić projektu integracji europejskiej, który bezpośrednio traci na instrumentalizacji kwestii migracji przez partie eurosceptyczne;
46. przypomina swoje stanowisko w sprawie przeglądu systemu dublińskiego; ponadto podkreśla znaczenie zacieśnienia partnerstwa z Afryką i przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji z dnia 12 września 2018 r. pt. „Większe możliwości legalnej migracji do Europy: niezbędny element zrównoważonej i kompleksowej polityki migracyjnej” (COM(2018)0635);
47. podkreśla znaczenie wspólnej polityki rolnej (WPR) wspieranej z zasobnego budżetu; przypomina o kluczowym znaczeniu WPR w historii Unii; zauważa fundamentalną rolę, jaką WPR odgrywa w zapewnianiu dynamicznego rozwoju obszarów wiejskich i bezpiecznego zaopatrzenia w żywność; zauważa, że nadchodząca reforma WPR jest szansą na skuteczniejsze osiągnięcie jej celów; podkreśla, że WPR to jedna z najstarszych gałęzi polityki i musi pozostać jednym z najważniejszych i najbardziej zintegrowanych obszarów polityki oraz będzie nadal przyczyniała się do budowania przyszłości Europy dzięki większej integracji, ochronie środowiska i bezpieczeństwu żywnościowemu oraz bezpieczeństwu obywateli UE; zauważa, że polityka rolna i polityka rozwoju obszarów wiejskich mają ogromny potencjał, jeśli chodzi o zapewnianie dóbr publicznych; podkreśla, że rolnictwo europejskie odgrywa zasadniczą rolę w wyżywieniu planety i zapewnia miejsca pracy 46 mln osób; podkreśla rolę WPR w utrzymywaniu dobrego stanu gleby, wody i innych zasobów naturalnych; podkreśla kluczową rolę rolnictwa w priorytetach Unii służących łagodzeniu skutków zmiany klimatu i promowaniu zrównoważonego rozwoju; podkreśla znaczenie należycie finansowanej i zreformowanej WPR dla sprostania licznym wyzwaniom czekającym Unię w przyszłości; zaznacza, że WPR dotyczy nie tylko rolnictwa i rolników, ale również wspierania i rozwoju szerszej rozumianych społeczności wiejskich, w których funkcjonują rolnicy;
48. podkreśla, że wspólna polityka handlowa powinna pozostać podstawowym filarem polityki zagranicznej Unii, mając na uwadze, że ma bezpośredni wpływ na życie obywateli i musi pomóc Unii dostosować się do nowej roli na świecie, ponieważ o główną pozycję na szczeblu międzynarodowym rywalizuje wiele podmiotów; wzywa Radę, Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do współpracy w następujących dziedzinach:

- a) umocnienie wspólnej polityki handlowej dzięki włączeniu jej do szerszych ram politycznych; odgrywanie czołowej roli w światowej polityce handlowej na poziomie wielostronnym i dwustronnym;
 - b) przewożenie ochronie otwartego, opartego na zasadach, sprawiedliwego i zrównoważonego światowego systemu handlu ukierunkowanego na rozwój, zadbanie o to, by przedsiębiorstwa z UE mogły działać globalnie na równych warunkach, przewidywalnych zasadach, w warunkach uczciwej konkurencji i w ramach określonych obowiązków, co powinno obejmować konstruktywne działanie na rzecz wspólnego stanowiska Unii w międzyrządowych negocjacjach ONZ w sprawie odpowiedzialności za łamanie praw człowieka oraz promowanie odpowiedzialności przedsiębiorstw i wiążących obowiązków w zakresie należytej staranności w odniesieniu do łańcuchów dostaw i produkcji;
 - c) wyczerpujące i natychmiastowe informowanie Parlamentu o negocjacjach i mandacie Rady oraz przez cały czas wdrażania umów międzynarodowych w celu zadbania o to, by był on w stanie wykonywać swoje uprawnienia i prerogatywy; uproszczenie i skrócenie procesu negocjacji oraz nasilenie kontroli Parlamentu w całym procesie; zwiększenie przejrzystości w stosunku do obywateli UE poprzez publikowanie przed rozpoczęciem negocjacji wytycznych negocjacyjnych (mandatów) dotyczących umów handlowych; pełne poszanowanie postanowień Traktatu oraz najnowszego orzecznictwa UE, które uznaje wspólną politykę handlową za wyłączną kompetencję Unii;
 - d) systematyczne uwzględnianie rozdziałów dotyczących handlu elektronicznego, MŚP, wiążących i możliwych do wyegzekwowania przepisów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju oraz przepisów dotyczących równości płci w umowach handlowych oraz odgrywanie wiodącej roli w tych kwestiach w dyskusjach wielostronnych; ochrona prywatności danych obywateli UE;
 - e) wzmocnienie spójności wspólnej polityki handlowej z WPZiB, europejską polityką na rzecz rozwoju i polityką klimatyczną, aby zagwarantować przestrzeganie wartości i celów określonych w art. 3 ust. 5 TUE oraz w art. 21, 207 i 208 TFUE, przy pełnym poszanowaniu europejskiego konsensusu w sprawie rozwoju;
49. uważa, że Unia powinna nadal rozwijać handel międzynarodowy, chroniąc jednocześnie standardy społeczne, normy środowiskowe i normy pracy; ostrzega przed wojnami handlowymi, które przynoszą tylko straty i powodują wzrost napięć w dziedzinie polityki i bezpieczeństwa;
50. przypomina, że zgodnie z art. 17 ust. 7 TUE „[u]względniając wybory do Parlamentu Europejskiego i po przeprowadzeniu stosownych konsultacji, Rada Europejska, stanowiąc większością kwalifikowaną, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu kandydata na funkcję przewodniczącego Komisji”; podkreśla swoją zdecydowaną wolę kontynuowania procedury *Spitzenkandidaten* w odniesieniu do wyboru kolejnego przewodniczącego Komisji zgodnie z traktatem lizbońskim i przyjmuje z zadowoleniem wsparcie Komisji i niektórych państw członkowskich w tym względzie; podkreśla, że w procedurze inwestytury przewodniczącego Komisji kluczowe znaczenie mają odpowiednie konsultacje z Parlamentem, ponieważ po wyborach wskaże on kandydata, który może uzyskać poparcie większości posłów, i przekaze Radzie Europejskiej wyniki

wewnętrznych dyskusji; przypomina, że kandydat musi być wskazany jako *Spitzenkandidat* przez jedną z europejskich partii politycznych i musi przeprowadzić kampanię, by zająć stanowisko przewodniczącego Komisji, w okresie poprzedzającym wybory europejskie; uważa, że zwyczaj ten doskonale się sprawdził, zwiększając legitymizację społeczną wyborów do Parlamentu Europejskiego i ponadnarodową rolę Parlamentu Europejskiego jako propagatora europejskiego obywatelstwa i europejskiej demokracji; ponownie ostrzega, że Parlament będzie gotów odrzucić w procedurze mianowania przewodniczącego Komisji każdego kandydata, który nie został wyznaczony jako *Spitzenkandidat* przed wyborami do Parlamentu Europejskiego;

51. ubolewa z powodu częstej i powszechnej pokusy przypisywania niepopularnych decyzji "Brukseli" oraz zwalniania organów krajowych z odpowiedzialności i nieobarczania ich skutkami polityki, jaką prowadzą, ponieważ to niesprawiedliwe i oportunistyczne podejście niszczy Europę, promuje antyeuropejskie nastroje i nacjonalizm i dyskredytuje instytucje UE; uważa ponadto, że fałszywe przypisywanie niepopularnych decyzji Brukseli jest sprzeczne z zasadą rozliczalności działań rządowych; podkreśla, że właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE ma zasadnicze znaczenie dla realizacji polityki Unii i budowania wzajemnego zaufania między Unią, państwami członkowskimi i obywatelami, a także wyraża zaniepokojenie działaniami państw członkowskich, które się przed tym świadomie wzbraniają;
52. podkreśla potrzebę bardziej zdecydowanej oceny skutków społecznych i środowiskowych polityki UE, biorąc również pod uwagę koszt braku prawodawstwa na poziomie europejskim (tzw. koszt braku działań na poziomie europejskim);
53. podkreśla, że należy położyć szczególny nacisk na unijne prawo administracyjne, jak zaznaczył w rezolucji z 9 czerwca 2016 r., apelując o otwartą, efektywną i niezależną administrację Unii Europejskiej¹;
54. podkreśla potrzebę wzmocnienia europejskiej przestrzeni publicznej jako ponadnarodowego obszaru demokratycznego; podkreśla, że główne problemy stojące przed Europą należy rozwiązywać i omawiać z perspektywy europejskiej, a nie tylko krajowej, oraz dążyć do ich rozwiązania w drodze nadania pełnej mocy wiążącej przepisom zawartym w art. 10 i 11 TUE; zwraca uwagę, że z tego powodu europejska demokracja potrzebuje europejskiej tożsamości, zwiększenia europejskiej edukacji instytucjonalnej oraz bardziej bezpośrednich ram społecznych opartych na debacie, a także bardziej europejskiej i w mniejszym stopniu skupionej na poszczególnych krajach kampanii wyborczej podczas zbliżających się wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2019 r.;
55. przyjmuje z zadowoleniem unijne podejście zastosowane w negocjacjach w sprawie uporządkowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej i podkreśla nadzwyczajną jedność, jaką prezentują instytucje UE i państwa członkowskie; zauważa, że doświadczenia wyniesione z przeprowadzonych negocjacji wskazują na ogromną złożoność tego rodzaju decyzji;
56. po raz kolejny podkreśla, że ani suwerenność krajowa, ani zasada pomocniczości nie mogą stanowić uzasadnienia ani legitymacji dla systematycznego odmawiania przez dane państwo członkowskie przestrzegania podstawowych wartości UE

¹ Dz.U. C 86 z 6.3.2018, s. 126.

przyświecających artykułom wstępnym Traktatów europejskich, które państwa członkowskie dobrowolnie podpisały i których zobowiązały się przestrzegać; ponadto podkreśla, że przestrzeganie tych wartości ma podstawowe znaczenie dla spójności europejskiego projektu, praw wszystkich europejskich obywateli i niezbędnego zaufania między państwami członkowskimi; ponownie zwraca się do Komisji o szybkie przedłożenie wniosku w celu wykonania w praktyce postanowień rezolucji Parlamentu z dnia 25 października 2016 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych;

57. przypomina, że według Trybunału Sprawiedliwości (sprawy połączone C-8/15 P do C-10/15 P¹) instytucje europejskie są zobowiązane do przestrzegania i utrzymywania w mocy postanowień Karty praw podstawowych UE nawet wtedy, gdy działają one poza ramami prawnymi UE;
58. powtarza, że w kontekście debaty na temat przyszłości Europy należy rozważyć, w jaki sposób mógłby zostać zreformowany system budżetowy Unii, aby zapewnić odpowiedni budżet gwarantujący finansowanie planowanych polityk, lepsze zrównoważenie przewidywalności i interwencyjności oraz w jaki sposób zadbać o to, aby ogólny system finansowania nie był bardziej złożony, niż jest to konieczne dla osiągnięcia celów polityki Unii i zapewnienia rozliczalności; jest zdania, że tam gdzie jest to konieczne, należy wzmocnić warunkowość we wstępnej fazie w poszczególnych obszarach polityki, bez stwarzania ryzyka dla operacyjności programów, aby zapewnić skuteczność należytego zarządzania finansami podczas realizacji wydatków Unii;
59. podkreśla znaczenie skoncentrowania się w szczególności na bardziej efektywnym wykorzystywaniu środków finansowych i na demokratycznych mechanizmach kontroli budżetu UE; wzywa wszystkie instytucje UE do udoskonalenia procedur i praktyk służących ochronie interesów finansowych Unii oraz do czynnego włączenia się w proces udzielania absolutorium zorientowany na wyniki; uważa w tym kontekście, że procedura udzielania absolutorium jest jednym z niezbędnych instrumentów rozliczalności demokratycznej wobec obywateli Unii i przypomina o trudnościach, które wielokrotnie wynikały z braku współpracy ze strony Rady; zdecydowanie stwierdza, że Rada musi być rozliczalna i przejrzysta podobnie jak pozostałe instytucje; podkreśla, że od tej zasady nie powinno być żadnych wyjątków;
60. zwraca uwagę na zjawisko korupcji, które ma istotne konsekwencje finansowe i stanowi poważne zagrożenie dla demokracji, praworządności i inwestycji publicznych; wskazuje na znaczenie ochrony pieniędzy podatników UE przed nadużyciami finansowymi i inną nielegalną działalnością naruszającą interesy finansowe Unii;
61. ponownie podkreśla, że biorąc pod uwagę obecny stan projektu integracji, UE musi wykorzystać każdy z możliwych sposobów, aby zapewnić pełne wdrożenie Traktatu z Lizbony; zaznacza, że kolejny przegląd Traktatów powinien polegać na zwołaniu konwentu – gwarantującego pluralizm dzięki udziałowi przedstawicieli i oferującego platformę do refleksji i dialogu z zainteresowanymi stronami i obywatelami – który

¹ Wyrok Trybunału (Wielka Izba) z dnia 20 września 2016 r., *Ledra Advertising Ltd i inni przeciwko Komisji Europejskiej i Europejskiemu Bankowi Centralnemu*, ECLI:EU:C:2016:701.

miałby za zadanie omawianie różnych opinii prezentowanych przez instytucje i inne organy Unii, stanowiących ich wkład w proces rozważań nad przyszłością Europy, i wyciąganie wniosków z ich opinii, a także omawianie propozycji przedstawianych przez szefów państw i rządów, parlamenty narodowe i społeczeństwo obywatelskie oraz w ramach konsultacji przeprowadzanych z obywatelami i wyciąganie wniosków z tych propozycji;

62. podkreśla, że proces refleksji nad przyszłością Europy już się rozpoczął i opiera się na różnych stanowiskach w sprawie reformy UE zajętych przez Parlament, Radę Europejską i Komisję; ubolewa, że pomimo tych stanowisk przewidziano jedynie drobne reformy; podkreśla, że po powołaniu Parlamentu i Komisji w nowym składzie instytucje te powinny skorzystać z dorobku poprzedniej kadencji i rozpocząć prace nad przedłożonymi wnioskami;
63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.